

## 08 - MERZBAU 4

„Imaš jednu želju?“, pitala je ciganka, a ja sam spustio pogled. Čuo sam da mogu da te ureknu ako te pogledaju u oči.

Gledam se u ogledalu. Pod prstima se sekutić zaklati, a onda ga lako izvadim napolje. Ostali zubi se sami krune. Za njima izvlačim vilicu, a zatim delove lobanje. Kula od mesa se ruši.

Kada sam se probudio svuda oko mene bile su iskekečene slike uporedne anatomije vertebrata: očajničko nastojanje zapamćivanja imena kostiju i mišića. Iz velike akustične gitare cedio sam duboke i monotone zvuke. Reči su počele same da dolaze, zapisivao sam ih penkalom između slika kao da dodajem nedostajući tekst. Danima tako. Znanje i zvuk spojili su se u meni u jedinstven tok. Po položenom ispitu, krajnje zadovoljan, pozvao sam svoje prijatelje.

Lakše je bilo da ja dođem kod njih. Naravno, takođe su bili studenti: slikar, muzičar, vajar i književnik, svaki u intenzivnom nastojanju nastajanja. Zbog kiše gitaru sam dovukao umotan u crni najlon kesa za đubre. Izuzev Muzičara i Vajar je imao gitaru i čekalo me je uobičajeno prebiranje po žicama i ispijanje crnog piva. Kada sam se malo zagrejao odsvirao sam im novu pesmu ispunjen strepnjom. Gledali su me praznim očima sred maske najmrtvije moguće ravnodušnosti. Prvi se oglasio Književnik. „Te ti reči ama baš ništa ne znače, a ako znače tebi, drugima su nerazumljive, pa time i bez značaja za bilo koga ko bi se uopšte potrudio da ih čuje.“

Nadovezao se muzičar. „To je Amol dominantna. Čini ti se da je nešto posebno, ali je to uobičajeno kada se nastoji da se na lak način postigne mističnost, a aranžman ti je baš siromašan.“

Slikar je zadremao još u toku izvođenja. Sada se probudio.

„Dobro što si došao, ali mi moramo da idemo.“

Vajar je izgledao zabrinuto. „To smo zaboravili da ti kažemo. Moramo na neke projekcije, ali možeš sa nama. Kratki filmovi, nezavisni.“

Izbegavao je pravi odgovor. Podrazumevalo se da je to što sam upravo izveo za njega nedovoljno opipljivo.

„Ne mogu“, rekoh. „Nije mi nešto.“

„Ostani ovde ako hoćeš. Ima još piva. Uzmi srećni kolačić.“ Onda je pogledao prema nekoj svesci na hoklici, zaustio da nešto kaže, ali se ujeo za jezik. „Ma ostani“, reče i krete.

Sedeo sam zatečen tišinom. Pokušao sam da nešto odsviram, ali prsti nisu hteli na prava mesta. Iz poveće čini je uzeo sam jedan kolačić. Unutra je bio papirić sa sudbinskom odrednicom, ali se nije dao slomiti. To je Vajar pravio. Stavio sam ga u džep. A onda sam posegnuo za sveškom. U njoj je bio samo jedan članak. Isečen iz novina i nezalepljen. Bio je o nemačkom umetniku Kurtu Šviteru i o njegovom delu Mercbau. U porodičnoj kući u Hanoveru Šviter je sačinio strukturu koja se prostirala kroz šest i više soba. Nije stigao da dovrši započeto pošto je pobegao je u Norvešku 1937. godine, a ostavljeno delo je uništeno bombardovanjem 1943. godine. Slično okruženje sačinio je u Lisakeru blizu Osla. Bio je pred završetkom kreacije kada je 1940. godine morao da otputuje u Englesku. Drugi Mercbau je izgoreo u požaru 1951. godine. Poslednji Mercbau Šviter je počeo da gradi u Eltervoteru u Engleskoj. Zbog umetnikove smrti 1948. godine ostao je nedovršen...Pogledao sam kroz prozor. Senke su zaigrale rugajući ples.

Iste noći sedeo sam za stolom luksuznog lokala čije me je svetlo izdaleka privuklo i ispijao ko zna koje pivo. Izvadio sam sudbinski kolačić i lako ga smrvio. Na papiriću je pisalo: „Ostvariće se.“ Nasmejao sam se, zgužvao ga i ćušnuo na sto. Tada je pukla prva flaša. Najednom sve su se žene popele na stolove, a muškarci krenuli da razbijaju staklariju. Muzika koja ih je pokrenula bila je da življa biti ne može, vukla je

udove, a srce je pretilo iskakanjem iz grudi. Bila je tako vulgarna. Žene su počele da se nepristojno dodiruju izazivajući muškarce koji su nasrtali na njih, ali su se i dalje više bavili staklom. Jedan komad srce me je zakačio ispod oka. Krv je krenula iz posekotine i natopila papirić kolačića sudbine. To me je pokrenulo i više nisam mogao da se zaustavim. Prvog sam zgrabio za grudnu kost, prsti su mi utonuli lako između rebara kao da je sav od testa bio sačinjen, odgurnuo mu vrat drugom rukom, a karlicu kolenom i iščupao mu čitav grudni koš. Tad za-  
blistah sav krvlju obliven. Ispali organi zatrpali su mi noge. To sam šutnuo jer mi nije trebalo. Drugom sam iščupao ruku, trećem lako skinuo glavu. Jedna od žena me je dotakla nogom pa istu odvojih od tela kao da je lutka moje sestre. Niko nije reagovao. Igrali su i dalje opčinjeni muzikom. Bio mi je potreban alat i staklo se pokazalo zgodnim. Našao sam poveće komade od flaše i bokala i njima sekao ispred sebe birajući potrebne delove koje počeh da slažem u smisaonu celinu. Promovisan u mahnitu mašinu koja besno seče i stvara, u kičmenu armaturu uklapao sam manje kosti, uvezivao ih snopovima mišića, a zatim to ukrašavao fasadom od srce i većih komada raznobojnog stakla. Kula je rasla i kada je dosegla plafon uzeo sam barsku stolicu i probio ga kako bih nastavio da gradim. Peo sam se do vrha, a zatim silazio po nove delove. Neki od kojih sam uzeo manji deo, najčešće je ruka bila u pitanju, nisu bili mrtvi već su i dalje poskakivali uz veselu melodiju. Jedna žena kojoj sam iščupao ključnu kost bauljala je po srčavom i klizavom podu pokušavajući da se ispenje na sto. Pomogao sam joj, ali kada sam ugledao pogodnu lopaticu morao sam da je uzmem. Srušila se i ovog puta nije mogla da ustane. Međutim, njeni posmrtni trzaji kao da su pratili vrcavi ritam. Primetio sam tada da i kod drugih ostataka postoje slične kretnje nošene razmetanjem bioelektrike. Ti pokreti kao da su me zvali i pomagali da lakše odaberem potreban deo. Kada sam probio krov više nikog živog

sem mene u lokalu nije bilo, a i delo sam priveo kraju. Samo je još jedna sitnica nedostajala: zvezda jelke, šlag na tortu. Ispeo sam se na vrh dozvolivši da mi hladna kiša ispere lice i ohladi umorne ruke. Nekoliko desetina crvenih laserskih tačkica se šetalo po meni. Podigao sam glavu ka nebu, raširio ruke i radosno zaurlao znajući da sam dosegao besmrtnost.